

pp. 97—154) heeft MORRISON een uitvoerig supplement toegevoegd (78 blz., 27 fig., 1 plaat met foto's), zodat wij thans voor deze familie over een uitstekend samenvattend werk beschikken.

FERRIS, G. F., *Atlas of the scale insects of North America*, vol. VI, Pseudococcidae (Pt II), pp. 279—506, pl. 109—193. Stanford Univ. Press, 1953.

Dit is het tweede gedeelte der in *Entom. Ber.* 13: 333 aangekondigde monografie der Noordamerikaanse Pseudococciden, waarin nog 34 genera en 103 species beschreven worden. Hiermede zijn in dit monumentale werk de twee grootste cocciden-families, de Diaspididae (vol. I—IV), en de Pseudococcidae (vol. V—VI) voltooid. Zoals Prof. FERRIS mij onlangs berichtte, werkt hij thans aan vol. VII, waarin *Eriococcus* en verwanten, en nog enige andere soorten, behandeld worden; hij hoopt daarmee in deze zomer gereed te komen.

MC CONNELL, H. S., *A classification of the coccid family Aclerididae*. Univ. of Maryland, Agric. Exp. Station, *Technical Bulletin* No A 75 (College Park Md. 1953). Deze verhandeling bevat 121 blz. met 24 platen, determinatie-tabellen, en uitvoerige beschrijvingen van alle bekende soorten, met inbegrip van de larven. — A. REYNE.

De Cyaanpot. In de *Entom. Ber.* 15: 164 (1954), las ik met belangstelling het artikel van de Heer W. H. SOUTENDIJK over de cyaanpot. Hij geeft een beschrijving van de wijze, waarop zo'n pot zonder gevaar voor de verbruiker kan worden gemaakt. In Java ging ik op de volgende wijze te werk. Een pijpje cyaankalium werd in een iets wijdere tube van glas geschoven en de opening van de tube met watten afgesloten. Daarna werd gips op de bodem van de vangfles gegoten en tegelijkertijd de tube met het gif in de gips gezet, een eindje van de wand van de fles af, want anders kunnen insecten tussen de wand van de tube en die van de vangfles kruipen en zich beschadigen. Jaren lang heb ik met dergelijke flessen gewerkt. Ik had deze methode van de onvolprezen insectenverzamelaar Dr Edw. JACOBSON overgenomen. Ik heb er nooit hinder van ondervonden, maar uit de aard der zaak, heb ik nooit een snuif uit de fles genomen. Waarom ook?

Ik moet bekennen, dat ik wel eens getwijfeld heb aan de grote giftigheid van deze stof. Op de passer ziet men wel een man cyaankalium verkopen, het wordt gebruikt door goudbewerkeren. De man kapt met een mes van een op zijn tafel liggend stuk af, wat de koper nodig heeft, veegt de schilvers met zijn hand in het papier en de koper wandelt er mee weg. Aan de handen van de verkoper moet dus wel cyaankalium blijven kleven en daar handen wassen niet gebruikelijk is, heb ik me wel eens afgevraagd: is die man immuun geworden tegen het gif? Dat lijkt echter zeer onwaarschijnlijk. Toch zat de verkoper geregeld met het brok cyaankalium voor zich op de passer en bediende zijn klanten. Kan iemand een verklaring geven van een dergelijke ongestrafte omgang met een zo zwaar vergif?

W. M. DOCTERS VAN LEEUWEN, Leersum.

Anthocaris cardamines L., f. *immaculata* Pabst. Op 3 Juni j.l. maakte ik bij Wasenaar enige ♂♂ van *cardamines* buit. Tot mijn vreugde was er een prachtig zuiver exemplaar van f. *immaculata* Pabst bij. Er is geen zweem van een middenstip te ontdekken.

H. HAGEMAN, Wijborghstraat 20, Katwijk aan Zee.

Eupithecia irriguata Hb. De vlinder zit in rust hoofdzakelijk op eiken, bij voorkeur op niet te dunne stammen van uitgegroeid hakhout met ondergroei van bosbes. Hij zit aan de schaduwzijde der stammen met de vleugels verticaal, het lichaam horizontaal. De voorvleugels bedekken de achterste nagenoeg.

Naar mijn ervaring lokaal in de omgeving van Apeldoorn, maar op de vliegplaatsen gewoon. Op zonnige dagen is de vlinder schuw en vliegt licht op. Hij zet zich dan meest hoog en onbereikbaar neer. Meest zit hij in schorsspleten. Hoofdvliegtijd eind April, begin Mei.

W. J. BOER LEFFEF, Korteweg 53, Apeldoorn.